

В урочищі Хрести, де колись замерзли старці, зцілюються люди

26.11.2008 | Категорія: [Волинь](#) | Опубліковано: [lapiv](#)

На Поліссі є чимало таємничих місць, які чекають на свого дослідника. У Володимирецькому районі Рівненської області в лісі між селами Луко та Хиночі є урочище, яке місцеві жителі називають Хрести. Сюди їдуть люди з різних областей України і навіть із сусідньої Білорусі. Приводить їх у це місце віра в його чудодійні властивості. Кажуть, що немічні зцілюються, безплідні жінки стають матерями і найзаповітніші мрії збуваються.

Допомагає тільки щира молитва

Через село пролягає знаменита вузькоколія «Антонівка-За-річне». саме поїздом, який в народі називають «кукушка», й добираються сюди паломники. Ми їхали до села Луко розбитою дорогою з ямами та вибоїнами службовим автомобілем. Тому дуже пошкодували, що не сіли на «кукушку». Від Володимирця ніби й недалеко, але ремонтувалася ця «траса», мабуть, ще за перших советів. Іноді хотілося, щоб краще її зовсім не було. Місцеві водії зробили паралельну дорогу по піщаній поліській землі. В селі біля зупинки зустріли місцеву жительку Олену Ришиковець, яка погодилася провести нас. Дорогу до Хрестів можна знайти за стрічками, які зав'язані на деревах. Ніхто точно не знає, коли це сталося, тільки розповідають таку легенду. Однієї лютої зими пробиралася лісовою стежиною через поліські хащі родина старців: сліпий чоловік з жінкою-поводирем і троє дітей. Неподалік села розпочалася снігова буря. Вони притомилися, присіли під деревами перепочити і замерзли. Знайшли їх навесні, коли зійшов сніг. Так Бог дав, що й звірі їх не зачепили. Селяни поховали загиблих за християнським звичаєм на кладовищі в селі Луко, а на місці їхньої смерті поставили хреста.

Згодом хтось з місцевих селян відчув: якщо тут щиро помолитися, то прохання збувається, треба лише на одного з хрестів зав'язати стрічку, рушника чи хустку.

– Мені то це місце вельми допомогло, – розповідає Олена Федорівна. – Мій син живе у Кузнецовську. Має жінку і двох дітей. Зібрався і поїхав в Ірак на війну. Я плакала та молилася і в церкві, і біля хрестів. Він рік відбув і повернувся живий-здоровий. Побув кілька місяців, і ще на рік поїхав. Одна жінка не ходила, її сюди привезли. Вона тут побула, помолилася і стала ходити. Хоч і з паличкою, але ходить.

Молоді люди тут познайомилися, згодом одружилися

Олена Ришиковець каже, що багато людей буває у вихідні. Крім «кукушки», добираються сюди автобусами, бусами, машинами. Наша провідниця розповіла, що біля хрестів одні молоді люди познайомилися, а згодом навіть одружилися.

– Тут місце намолене, як в церкві, – продовжує жінка. – Приїжджає багато хворих людей. Залишають свої хустки, сорочки, шапки. Їхні речі тут трохи побудуть, а потім вони їх забирають. Кажуть, також допомагає. Коли жінки не можуть виносити дитя або завагітніти, то приїжджають до хрестів помолитися. Не хочу нав'язувати читачам якусь певну думку, тільки опишу власні відчуття і враження. У лісі тихо, на душі спокій і благодать, ніби знаходишся у храмі. Таке піднесення буває під час Всеношної на Великдень. Під соснами при дорозі – хрести, великі та маленькі. На них тисячі різнокольорових стрічок, хусточок, рушників. На землі під хрестами – дитячі іграшки. Побачивши це, пригадав слова із соборного послання святого апостола Якова: «Але нехай просить із вірою, без жодного сумніву».

Цікавлюся у настоятеля Свято-Миколаївської церкви із села Воронки отця Івана Стріли, чому сюди їдуть люди? Що приводить паломників у це урочище?

– Село Луко належить до моєї парафії, – відповідає священник. – Про це місце в лісі мені розповідали старожили. Раніше сюди приходили тільки місцеві селяни. Масове паломництво розпочалося два роки тому. Якось в село Луко приїхала жіночка, яка не могла мати дітей. Вона шукала поради і допомоги. Місцеві жителі привели її до цих хрестів. Згодом вона народила, і з того часу пішов поголос. Тобто випадки зцілення є. З благословення архієпископа Сарненського і Поліського Анатолія після недільної служби ми їздимо на це місце, служимо панахиди, молебні, акафісти.

Згідно з повчаннями святих отців, люди їдуть до хресного знамення, до хреста. Але хочу зазначити, в першу чергу допомагає віра. Коли людина з вірою щось просить, то обов'язково отримає. У Святому

Письмі сказано, що нічого не відбувається без Божого благословення. Може, Господь у нашому поліському краї відкрив це місце для того, щоб люди задумалися про духовне. Може, аби навіть поєднати чийсь душі, а чийсь недуги зцілити. А комусь і приклад якийсь показати. Їдуть і старенькі, зовсім немічні, і молоді, батьки з дітками та сім'ї, які не мають дітей. Якщо людина звертається, то вона вірить і на щось надіється. Ці хрести двічі горіли, але їх знову відновлювали. Вже є благословення владики Анатолія збудувати на цьому місці невелику капличку.

Кость ГАРБАРЧУК,

Рівненська область

Фото Миколи КОМАРОВСЬКОГО

